



Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene  
**COMUNICAT DE PRESĂ nr. 36/21**  
Luxemburg, 9 martie 2021

Hotărârea în cauza C-392/19  
VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

**Atunci când titularul dreptului de autor a adoptat sau a impus măsuri restrictive împotriva framingului, încorporarea unei opere într-o pagină de internet a unui terț, prin această tehnică, constituie punere la dispoziția unui public nou a acestei opere**

*Această comunicare publică trebuie, prin urmare, să primească autorizația titularului dreptului de autor*

Stiftung Preußischer Kulturbesitz (SP<sup>1</sup>), o fundație germană, operează Deutsche Digitale Bibliothek (DDB), o bibliotecă digitală dedicată culturii și științei care pune în rețea instituții culturale și științifice germane. Site-ul internet al acestei biblioteci conține linkuri către conținuturi digitalizate stocate pe portalurile internet ale instituțiilor participante. Deutsche Digitale Bibliothek, ca „vitrină digitală”, nu stochează ea însăși decât imagini de previzualizare (*thumbnails*), și anume versiuni ale imaginilor a căror dimensiune este redusă în raport cu dimensiunea lor originală.

VG Bild-Kunst, o societate de gestiune colectivă a drepturilor de autor în domeniul artelor vizuale din Germania, condiționează încheierea, cu SPK, a unui contract de licență de utilizare a catalogului său de opere sub forma unor imagini de previzualizare de includerea unei dispoziții potrivit căreia SPK se angajează să pună în aplicare, în cadrul utilizării operelor vizate în contract, măsuri tehnice eficiente împotriva framingului<sup>1</sup>, de către terți, a imaginilor de previzualizare ale acestor opere afișate pe site-ul internet al Deutsche Digitale Bibliothek.

Apreciind că o astfel de condiție contractuală nu era rezonabilă în raport cu dreptul de autor, SPK a formulat în fața instanțelor germane o acțiune prin care urmărea să se constate că VG Bild Kunst este obligată să acorde licența menționată fără ca aceasta să fie condiționată de punerea în aplicare a unor măsuri destinate să împiedice framingul<sup>2</sup>.

În acest context, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) solicită Curții să stabilească dacă acest framing trebuie considerat o comunicare publică în sensul Directivei 2001/29<sup>3</sup>, ceea ce, în cazul unui răspuns afirmativ, ar permite VG Bild-Kunst să impună SPK punerea în aplicare a acestor măsuri.

Curtea, reunită în Marea Cameră, statuează că încorporarea prin framing într-o pagină de internet a unui terț a operelor protejate de dreptul de autor și puse la dispoziția publicului cu acces liber cu autorizarea titularului dreptului de autor pe un alt site internet reprezintă o comunicare publică atunci când această încorporare eludează măsuri de protecție împotriva framingului adoptate sau impuse de titularul dreptului de autor.

<sup>1</sup> Tehnica framingului constă în a împărți o pagină a unui site internet în mai multe cadre și în a afișa într-unul dintre acestea, prin intermediul unui link care poate fi accesat sau al unui link încorporat (inline linking), un element care provine de pe un alt site pentru a disimula utilizatorilor acestui site mediul de origine căruia îi aparține acest element.

<sup>2</sup> În conformitate cu dreptul german, societățile de gestiune colectivă au obligația de a acorda oricărei persoane, la cerere, în condiții rezonabile, o licență de utilizare a drepturilor a căror gestionare le-a fost încredințată. Cu toate acestea, potrivit jurisprudenței germane, societățile de gestiune colectivă pot, cu titlu excepțional, să refuze acordarea unei licențe, cu condiția ca acest refuz să nu constituie un abuz de monopol și sub rezerva posibilității de a opune cererii de licență interese legitime superioare.

<sup>3</sup> În temeiul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorilor de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor.

## Aprecierea Curții

Mai întâi, Curtea arată că modificarea dimensiunii operelor în contextul unui framing nu joacă niciun rol în aprecierea existenței unui act de comunicare publică, atât timp cât elementele originale ale acestor opere sunt perceptibile.

În continuare, Curtea arată, pe de o parte, că tehnica framingului constituie un act de comunicare către un public, în măsura în care aceasta are drept efect punerea la dispoziția ansamblului potențialilor utilizatori ai unui site internet a elementului afișat. Pe de altă parte, aceasta amintește că, din moment ce tehnica framingului utilizează aceeași modalitate tehnică precum cea deja utilizată pentru comunicarea publică a operei protejate pe site-ul internet de origine, și anume internetul, această comunicare nu îndeplinește condiția unui public nou și, în consecință, nu intră sub incidența unei comunicări „publice” în sensul Directivei 2001/29.

Curtea precizează însă că această considerație nu se aplică decât într-o situație în care accesul la operele în cauză pe site-ul internet de origine nu este supus niciunei măsuri restrictive. Astfel, în această situație, titularul drepturilor a autorizat de la început comunicarea operelor sale tuturor internauților.

În schimb, Curtea subliniază că, atunci când titularul drepturilor a instituit sau a impus încă de la început măsuri restrictive legate de publicarea operelor sale, el nu a consimțit ca terții să poată comunica public în mod liber operele sale. Dimpotrivă, acesta a dorit să restrângă publicul care avea acces la operele sale numai la utilizatorii unui anumit site internet.

În consecință, Curtea statuează că, atunci când titularul dreptului de autor a adoptat sau a impus măsuri restrictive împotriva framingului, încorporarea unei opere într-o pagină de internet a unui terț, prin tehnica framingului, constituie o „punere la dispoziția unui public nou a acestei opere”. Această comunicare publică trebuie, prin urmare, să primească autorizația titularilor de drepturi în cauză.

Astfel, o abordare contrară ar însemna să se consacre o regulă de epuizare a dreptului de comunicare. Or, această regulă ar priva titularul dreptului de autor de posibilitatea de a solicita o remunerație adecvată pentru utilizarea operei sale. O asemenea abordare nu ar respecta așadar justul echilibru care trebuie menținut în mediul digital între, pe de o parte, interesul titularilor dreptului de autor și ai drepturilor conexe pentru protecția proprietății lor intelectuale și, pe de altă parte, protecția intereselor și a drepturilor fundamentale ale utilizatorilor unor obiecte protejate.

În sfârșit, Curtea precizează că titularul dreptului de autor nu își poate limita consimțământul la framing altfel decât prin intermediul unor măsuri tehnice eficiente. Astfel, în lipsa unor asemenea măsuri, ar putea fi dificil să se verifice dacă acest titular a intenționat să se opună framingului operelor sale.

---

**MENȚIUNE:** Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

---

*Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.*

*[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.*

*Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293*

*Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106*